

Dorel SCHOR

SCHIȚE UMORISTICE (117) - UN AMERICAN LA ROMA

Ultima oară când am fost la Roma, am locuit în plin centru, pe o stradă agitată, nu departe de monumentele istorice pe care le întâlnești acolo la fiecare doi, trei pași. Era cam pe la sfârșitul toamnei, numărul turiștilor era în continuă scădere și, de aceea, consideram eu naiv, toată escapadă trebuia să revină mai ieftin.

Am găsit o cameră destul de curățica la o pensiune condusă cu temperament și energie de o cucoană cu părul pus permanent pe bigudiuri, ceea ce ar fi putut fi o performanță, dacă nu m-aș fi prins, după vreo două zile, că e o modalitate inteligentă de disimulare a perucii. Proprietăreasa inclusese în prețul pensiunii și micul dejun dar, deși nu sunt pretențios din cale afară, am hotărât după o singură probă, să încerc o altă variantă de hranire.

Varianta se afla chiar peste drum, sub forma unei băcanii de cartier, acel gen inteligent și simpatic de magazin alimentar unde poți achiziționa în cinci minute tot ce dorești, adică o franzelă, ceva mezel, brânză, unt, coca-cola, niște napolitane, mă rog, fără prea multă bătaie de cap. Singura dificultate era de a ajunge de pe trotuarul pensiunii, care era în stânga străzii, pe trotuarul băcăniei, care era pe malul ei drept. Semaforul din colțul străzii nu-mi putea fi de nici un folos, decât doar dacă aș fi intenționat, ferească sfântul, să mă sinucid, pentru că șoferii italieni nu au nici un respect pentru culorile convenționale.

Am ieșit din această dilemă cu ajutorul unui trecător amabil, desigur om cu experiență, care m-a învățat să iau un autobuz, să călătoresc până la capăt și să revin, stația de vizavi fiind nu departe de locul unde intenționam eu să ajung. Metoda s-a dovedit perfectă, răpindu-mi nu mai mult de douăzeci de minute pe zi, dus-întors.

Proprietarul micului magazin era om la toate, adică el te îndruma, porționa, ambala, te servea, făcea socoteală pe un petec de hârtie și încasa plata. Totul cu un zâmbet amabil, intim, larg și permanent și cu un potop de vorbe care mă intimidă. Pe mine, chiar de la a doua vizită mă consideră turist american, probabil datorită faptului că îi plăteam în bancnote de o sută de dolari și nu mă tocmeam de loc cu dânsul. Ceea ce nu mă împiedică să verific socoteala încă din momentul când urcam în autobuz cu intenția să revin vizavi. Am înțeles dintr-o singură privire de nespecialist că respectivul mă furase la adunare, fără rușine. Nu numai că făcuse erori grosolane, bineînțeles în

avantajul lui, dar și când îmi dăduse restul de la sută de dolari, în euro, rotunjise suma în folosul lui și încă la o paritate care nu ținea seama de situația internațională. Nu-i nimic, mi-am zis, să-i fie de bine, doar n-am să-mi sacrific concediul pentru atâta lucru, n-are decât să-i iasă pe nas!

În ziua următoare însă, am sesizat încă un aspect: nu numai că nerușinatul mă fură la socoteală, dar umfla și prețurile en detail pe care le nota. Una spunea și altă scria... Încât, chiar dacă ar fi calculat corect totalul, deja plăteam banditului mai mult pentru fiecare articol în parte. Am zâmbit în sinea mea și l-am lăsat să se bucure, să se creadă deștept și pe mine să mă ia drept un yankeu cu cap pătrat. Evident, când mi-a schimbat sută, m-a potcovit și acolo cu câțiva cenți... Dar ce contează câțiva cenți la un american bogat, lua-l-ar naiba de potlogar...

După cum e și normal, fiind avizat, în zilele următoare am fost foarte atent la modul cum mafiotul cântărește. Intuiția mea s-a dovedit perfectă, pentru că mizerabilul fură fără rușine, apăsând cu degetul gros pe talger, în partea unde pune marfă. Nu am vrut însă să-mi stric cheful. M-am bucurat de bucuria lui și am înghițit și gălușca asta! I-am dat suta de dolari, mi-am încasat restul foarte calm și l-am lăsat să-și facă încă o dată mendrele... După care, ca orice american la Roma, am plecat voios să vizitez Vaticanul.

Ei bine, probabil că nesimțirea acestor tâlhari nu are limite. Dacă a văzut că nu-i spun nimic și plătesc cu generozitate de capitalist prosper, ce credeți că a mai inventat individul? Profitând de neatenția mea, în ziua următoare, mi-a schimbat articolele alese cu altele mai ieftine. Ajuns la pensiune, am găsit în loc de unt margarina, chiflele pe care eu le alesesem calde erau vechi, iar salamul avea un miros de săptămâna trecută...

Asta era prea de tot! Vorba aia: și la calitate, și la cantitate și cu banii luați?! M-am decis să nu mai cumpăr la el nici măcar un chibrit... Mai ales că venise vremea să-mi schimb domiciliul. Oricum, văzusem Roma mai mult sau mai puțin și-i plasasem băcanului cu destul succes toate bancnotele de o sută. Chiar dacă ar fi fost tâmpit din naștere, era momentul să se prindă că dolarii nu erau chiar sută la sută, cum să spun, originali...! Așa că i-am salutat pe el și pe gazda cu bigudiuri cu tot respectul:
- A rivederci, pungașilor! Totul are o limită!!

Dorel SCHOR
Tel Aviv, Israel
10 Ianuarie 2018